

וכאמור לעיל שענין זה דורש ביאור בפשוטו של מקרא, ורש"י אינו מבאר ענין זה.

כת. בהערות אאמו"ר על זוהר דפרשתנו (לקוטי לוי"צ לזח"א ע' קכה), מביא את מאמר זוהר (פרשתנו קסא, א) „ויברכני ה' בגללך כו' הוה אשכח בגיני' דיעקב מאה עאנא כל ירחא ומאה אמרין ומאה עזנין יתיר על עאני', ר' אבא אמר אלף עאנין ואלף אמרין ואלף עזין הוה מייתי לי' יעקב יתיר בכל ירחא וירחא, הה"ד כי מעט אשר ה' לך לפני ויפרוץ לרוב ויברך ה' אותך לרגלי'.

זאת אומרת: בנוגע לברכה שנחוספה אצל לבן בזכותו של יעקב, ישנם ב' דעות – אם הברכה היתה במספר מאה, או שהברכה היתה במספר אלף.

ומבאר אאמו"ר בהערותיו ש„שני הדעות אמת הם“, היינו, לא רק באופן ד„אלו ואלו דברי אלקים חיים“, אלא „שניהם אמת“.

ומבאר ש„המ"ד הראשון שס"ל מאה מכל מין, הוא מצד הברכה דבינה, שבבינה הוא שם ס"ג ועם מילואיו ל"ז הוא מספר ק', וכמו"כ ק' ברכות הם מזה . . . וזהו מה שאמר לבן ויברכני ה' בגללך, גל"ל גי' ס"ג ועם מילואיו ל"ז הוא ק'. ור"א שס"ל אלף, הוא מצד הברכה דחכמה . . . וזהו מה שאמר יעקב ויברך אותך ה' לרגלי . . . רג"ל הוא ע"ב קס"א שהוא הפנים דאו"א עלאין שהם חכמה בכלל“.

וכמדובר כמ"פ שאאמו"ר אינו מבאר את ביאור הענין בנוגע לעבודת האדם. וצריך להבין: מהי ההוראה בזה בנוגע לעבודת האדם – הן ההוראה מכללות הענין דתוספת הברכה אצל לבן בזכותו של יעקב, והן ההוראה מב' הדעות שבזה, אם הברכה היא מצד בינה, או שהברכה היא מצד חכמה. וכפי שיתבאר לקמן.

כט. כאן המקום לומר הערה כללית אודות כמה וכמה ענינים המתבארים בעת ההתועדויות – בנוגע לאותם ענינים שלא נתבארו עדיין כדי צרכם כו', כמה שאלות שנשאלו בעת ההתועדויות ולא נתבארו עדיין וכיו"ב – שישנם ג' תשובות בדבר:

(א) כאשר מעודדים אודות ענין הדרוש ביאור, ושואלים כמה וכמה שאלות, ומתוצים חלק מהשאלות שנשאלו – הרי זה משום שנמצאים עדיין באמצע בירור הענין, ולכן מבארים את הענינים שנתבררו לעת עתה, ואין מבארים מה שלא נתברר לעת עתה.

(ב) מפני קוצר הזמן: היות שרואים שהקהל עייף כבר, ומביטים על השעון ומחכים בקוצר רוח לסיים ההתועדות, או שמתאפקים שלא להביט על השעון, כדי שלא להראות כלפי חוץ שמחכים כבר לסיים ההתועדות – לכן, לא מספיקים לבאר את כל הענינים, כי לא רוצים להטריח ולעייף את הקהל יותר מדי. ומה שיצטרכו לילך לישון עם קושיא, ללא ידיעת התירוץ – כנראה שאין זה דבר המדאיג כל כך!

(ג) מה שלא מבארים את כל הענינים – הרי זה מתוך רצון ותקוה כו' שהשומעים יעיינו ויבררו בעצמם כיצד אפשר לבאר את הענינים שעוררו אודותם בעת ההתועדויות.

וכפי שמסיימים כמה מחברים – „והבוחר יבחר“ (בא' מג' תשובות הגי"ל):

אבל עכ"פ – בודאי שאין לחשוך בחסרון ידיעה במקום שאין בו.

לחנכם בכיבוד אם. ולכן אומר רש"י לבן חמש למקרא – שאין הדבר כן: מה שעשו הקדים נשיו לבניו, אין זה מצד גדל צדקתו, אלא אדרבה: „הקדים נקבות לזכרים” – מצד תאוותו שהי' שטוף בזמה כו'.

ומוסיף רש"י תיבת „וגו'” („את נשיו ואת בניו וגו'”), לרמוז על המשך הפסוק „ואת בנותיו” – כי עי"ז מוכח שהקדמת נשיו לבניו היא בסיבת התאוה כו': אם עשו הי' מקדים גם את „בנותיו” ל„בניו”, הרי זה מוכיח שגם הקדמת „נשיו” ל„בניו” אינה קשורה עם ענין של תאוה, כשם שהקדמת „בנותיו” אינה קשורה עם ענין של תאוה, כי עשו לא הי' כמו לוט, שהי' שטוף בזמה גם ביחס ל„בנותיו”.

ולכן מרגיש רש"י ש„בנותיו” באים לאחרי „בניו” – שבוה מודגש שהקדמת „נשיו” ל„בניו” קשורה עם ענין התאוה כו'.

אבל עדיין אינו מובן: רש"י מדייק בלשונו וכותב ש„עשו הקדים נקבות לזכרים” (ולא נשים לבנים), והרי „בנותיו” הם בכלל „נקבות” – וא"כ, סוף כל סוף אין לשון רש"י מתאים להמבואר בפסוק שעשו הקדים את „בניו” (זכרים) ל„בנותיו” (נקבות)?!

לו. הביאור בנוגע להערות אאמו"ר:

הוספת הברכה אצל לבן בזכותו של יעקב – „ויברכני ה' בגלגלך”, „ויברך ה' אותך לרגלך” – הרי זה כללות הענין דדרישת שלום המלכות, כמ"ש „ודרשו את שלום העיר גו' והתפללו בעדה גו' כי בשלומה יהי' לכם שלום” (ירמ' כט, ז).

זאת אומרת: כאשר בני"י נמצאים בגלות במדינה השייכת לאומות העולם (בדוגמת היות יעקב בבית לבן), הרי הם משפיעים ומוסיפים בברכת ה' למדינה זו, שזהו כללות הענין ד„ודרשו את שלום העיר גו' והתפללו בעדה” – בדוגמת תוספת הברכה אצל לבן בזכותו של יעקב.

[ומה שמצינו בגמרא (שבת לג, ב) שכאשר ר' יהודה אמר „כמה נאים מעשיהן של אומה זו”, „נענה רשב"י ואמר כל מה שתיקנו לא תקנו אלא לצורך עצמן כו'” (ועד שמשום זה הי' צריך לברוח כו' כדי שלא יענישוהו כו'), שזהו היפך הענין דדרישת שלום המלכות כו' – הרי זה משום שמדובר אודות מלכות רומי, שזוהי קליפה קשה ביותר, ובירורה דורש זמן רב כו', ולכן ביחס למלכות רומי לא צדיכים להשפיע תוספת ברכה כו'].]

והנה, כללות הענין דהמשכת הברכה הוא – להמשיך משרשו ומקורו של המתברך. אבל כאשר מדובר אודות המשכת הברכה אצל לבן בזכותו של יעקב – הרי בודאי שהכוונה בזה להמשכה משרשו ומקורו של המבדך (יעקב), כי אם הברכה היא משרשו ומקורו של המתברך (לבן) אין זה ענין נעלה כלל כו'.

ובזה ישנם ב' דעות – באיזה אופן צריכה להיות המשכת הברכה: (א) „מצד הברכה דבינה”, היינו, ברכה שהיא ע"פ טבע, שזהו כללות הענין דבינה – המקור דבנין העולם כו', וזוהי דעת המ"ד הראשון שהברכה היא במספר „מאה”, (ב) „מצד הברכה דחכמה”, היינו, ברכה שלמעלה מן הטבע, שזהו כללות הענין דחכמה – למעלה ממצאיות העולם כו', וזוהי דעת המ"ד השני שהברכה היא במספר „אלף”. ועד"ז מובן בנוגע לעבודת האדם – כללות הענין ד„ודרשו את שלום העיר גו'”, כאשר בני"י נמצאים בגלות – שישנם ב' אופנים בנוגע להמשכת הברכה שבני"י

ממשיכים לאותה מדינה (דאומות העולם) שבה הם נמצאים: (א) המשכה באופן טבעי, (ב) המשכה באופן שלמעלה מהטבע.

וההכרעה בזה היא – שישנה גם המשכת הברכה לאוה"ע באופן שלמעלה מהטבע, ולדוגמא: ברכת יעקב לפדעה „שיעלה נילוס לדגליו“ (פרש"י ויגש מז, י), שזוהו ענין שלמעלה מהטבע, כי טבע המים שיורדים ממקום גבוה למקום נמוך, והעלי' לקראת פדעה היא היפך טבע המים, למעלה מהטבע. ועד"ז מצינו כמה וכמה סיפורים בדחז"ל, שמהם מובן שישנה גם המשכת הברכה לאוה"ע באופן שלמעלה מהטבע. ובפשטות: ישנם זמנים שבהם המשכת הברכה לאוה"ע היא באופן טבעי, וישנם זמנים שבהם המשכה לאוה"ע היא באופן שלמעלה מהטבע.

לח. האמור לעיל שכאשר בני"י נמצאים במדינה של אוה"ע ישנה המשכת תוספת ברכה למדינה זו (בדוגמת תוספת הברכה אצל לבן בזכותו של יעקב) – הרי זה דבר שרואים במוחש:

במשך כל הדורות ראו שאותה מדינה שבה היו נמצאים רוב מנין ורוב בנין דבני"י – היתה מדינה זו מושלת בכיפה כו'. ולדוגמא: נבוכדנצר שהי' מושל בכיפה, חורבן ביהמ"ק באופן ד„הלבנון באדיר יפול“, אחשורוש שהי' מושל בכיפה, וכיו"ב. וגם בימינו – המעצמות הגדולות ביותר הם – אותן מדינות שבהן נמצאים מספר הכי גדול של בני"י.

וכפי שרואים בפועל שכאשר רוב מנין ורוב בנין דבני"י היו במדינה ההיא (רוסי') – הטילה מדינה זו את חתתה על כל העולם כולו, כולל מדינת ארה"ב, שהיתה אז בראשית צמיחתה; ולאחרי מלחמת העולם השני', כאשר מספר גדול של בני"י התיישב בארה"ב, ובפדט לאחרי שהמעיינות דתורת התסידות הגיעו לארה"ב, עם בוא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לארה"ב – הפכה ארה"ב להיות מעצמה גדולה ביותר, „מעצמת-על“ („סופר-פאווער“), ועד שביכלתה להתמודד ולהטיל אימה ופחד על כל מדינות העולם, כולל המדינה ההיא – אלא שלא מנצלים זאת כדבעי כו'.

טל. ואין כאן המקום לדבר אודות ענינים פוליטיים כו' – מאחר שנמצאים אנו עתה ביום השבת ט' כסלו, יום ההולדת ויום ההסתלקות של אדמו"ר האמצעי ובערב יום הגאולה שלו – יו"ד כסלו,

ולכן צריכים לדבר בעיקר אודות ההוספה בכללות הענין דהפצת המעיינות חוצה, בתוככי הפעולות דהפצת היהדות חוצה, ע"י המבצעים הכלליים, ובמיוחד ע"י אחדותם של כל בני"י בספרי התורה הכלליים, ועד"ז בנוגע לילדי ישראל – לאחד את כל אחד ואחת מילדי ישראל, תיכף ומיד משעה שנולד – בספר תורה השייך במיוחד לילדי ישראל.

ועד"ז הענין שהזמן גרמא – הכנות ל„מבצע חנוכה“ באופן הדרוש.

ויה"ר שיתעסקו בכל פעולות אלו ביתר שאת וביתר עוז, ומתוך שמחה וטוב

לבב.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה להכריז אודות ה„מלוה מלכה“ שתערך במוצאי

שבת – עבור „מבצע נש"ק“. ונתן בקבוק משקה לרש"ז שי' גורארי' – עבור ה„מלוה מלכה“.